

Mit Amazonas

Verdens største regnskov strækker sit kæmpe terræn over 9 sydamerikanske lande. Mere end 390 milliarder træer har sat deres rødder her. Helt fra gigantiske træer dækkede af lianer, der nænsomt klatrer sig op ad træernes stammer, sumpskove fulde af alligatorer og meterlange åkander, som bærer på den ydmyge, elegante blomst, *Victoria Regia*. Her er jaguaren junglens konge og lever iblandt næsten 1300 forskellige fuglearter, 427 pattedyrarter og 3000 fiskearter. Her kalder mere end 30 millioner mennesker fra over 350 forskellige etniske grupper denne jungle for sit hjem. Hver især, er alle disse skabninger, med til udgøre det vi kender som Amazonas Regnskoven. Jeg var så heldig, at jeg fik lov til at få et lille blik ind i denne vidunderlige, unikke verden.



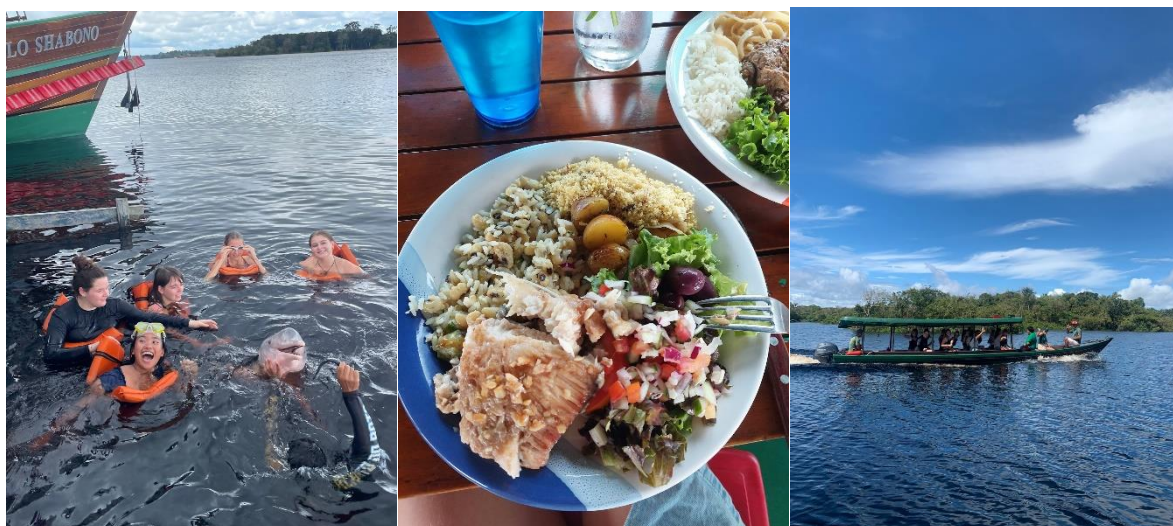
Jeg hedder Catarina, jeg er 18 år gammel og er på udveksling i Brasilien. Jeg bor i byen Barra do Garças, en lille by med omkring 60.000 indbyggere, placeret i midten af det varme Brasilien. Jeg har været i Brasilien i 10 måneder og har nu lært at snakke portugisisk så flydende, at jeg kan forstå helt ned til når min fysiklærer i skolen lærer os om kvantemekanikken :) Jeg har nu rygsækken overproppet med fantastiske, enestående og uforglemmelige oplevelser, som jeg alle sammen tager med mig, når jeg om blot et par uger tager hjem igen. Sidste år i december skrev jeg mit første rejsebrev, hvor jeg fortalte en hel masse om det brasilianske hverdagsliv, min skolegang og mine oplevelser. Jeg kunne derfor godt tænke mig, at fortælle om den fantastiske rejse jeg kom hjem fra for cirka en måned siden.

Jeg mødtes med udvekslingsstudenter fra hele verden i byen Manaus, hovedstaden i den brasilianske stat Amazonas, en storby placeret i midten af regnskoven. Efter et par dage tog vi bussen hen til havnen for at stige ombord på vores båd, hvad der skulle blive vores nye hjem den kommende uge. Her fik vi på blot en 8-dages tid de vildeste og mest anderledes oplevelser! Allerede den første dag på båden var vi henne og besøge en stamme af indfødte. De tog imod os med åbne arme og store smil, og viste os deres velkomst- og fest danse, som de altid optræder med, når de støder på andre stammer.



De malede vores ansigter med originale tegninger, og vi fik lov til se deres hjem og smage på den mad de spiser; fisk, eksotiske frugter såsom passionsfrugt og endda myrer:) I regnskoven lever folk af den store mængde naturligt voksende råvarer. Der spises fisk hver dag, tapioca (en tynd slags pandekage lavet af kassava-mel), farinha (ristet kassava-mel) og et de adskillige frugter der vokser her. Alt dette spiste vi også hver dag på turen og smagte på et hav af

forskellige fiskearter fra Amazonasfloden. En morgen var vi endda ude ved daggry for at fiske den kødædende piratfisk, *Piranha*. Vi tog mange gange ud i vores store kajaker for at få øje på regnskovens dyr. Vi så bl.a. papegøjer, dovendyr og fik desuden lov til at holde en baby alligator! Hver nat sov vi i hver vores hængekøjer på båden og blev flere nætter vækket op i løbet af natten til Amazonas vilde, intense regn. En nat tog vi dog ind i midten af regnskoven for at slå lejr, og sov rent faktisk midt iblandt de vilde dyr, insekter og hvad end der måtte gemme sig i junglen:) Men hvad der blandt alle disse fantastiske oplevelser rørte mig helt dybt, var da vi en dag sejlede hen til *the Amazon Pink Dolphin Environmental Education Project*. Dette sted er et projekt, der beskytter og hjælper den truede amazonfloddelfinen. Delfinerne lever frit i floden, men vender hver dag hen til dette sted, hvor de kan finde mad og pleje af stedets ansatte. Her fik jeg den mest unikke oplevelse. Mens stedets ansatte gav delfinerne mad fik jeg lov til at komme ned i vandet, svømme ved siden af medarbejderen og komme fuldstændig tæt på floddelfinen. Det var helt fantastisk at få oplevelsen af at være så tæt på et stort, fritlevende, vildt dyr, at have øjenkontakt, række min hånd ud, røre og stryge hånden over dens bløde "kinder". At kramme den, have en ligeværdig, nær kontakt, begge parter uden frygt, og at se og give den, det kærtegn, den kærlighed og den nærværelse, som dette andet væsen også søger efter og har behov for. Dette øjeblik ved jeg, at jeg aldrig vil glemme.



Som alle i gruppen, havde jeg slet ikke lyst til at forlade Amazonas. Jeg følte mig hjemme. Når først man har fået øjnene op for dette fantastisk smukke sted, har man slet ikke lyst til at sige farvel. Man føler, at man har fået åbnet øjnene op for en helt anden verden, en verden der føles så oprigtig og naturlig. Det føles næsten forkert at vende sig væk fra den verden, og tage tilbage til den "anden" verden vi lever i. Jeg snakkede med en masse af mine udvekslingsvenner, som alle havde denne ens, underlige følelse, da vi vendte hjem. En af mine veninder fortalte mig, at hun, da hun kom hjem, fortsatte med at gå barfodet rundt i hjemmet og nogle nætter stadig sov i sin lidt halv-ubehagelige hængekøje, fordi hun savnede Amazonas så meget. Jeg tror vi alle sammen tog en lille del af Amazonas med os hjem. Jeg vil aldrig glemme de endeløse, stille morgener med blid fuglesang, at falde i søvn til de højlydte, nataktive

frøer og de smukkeste udsyn til den rolige, uendeligt magiske regnskov. Jeg ved, at der i mit hjerte, for altid, vil være reserveret en lille, speciel plads for mit unikke Amazonas.



Billeder fra Amazonas

